

Hồi 58

Từ Cung Trời Đến

Tiểu Linh Ngư thốt:

- Cái chủ ý của cô cô rất hay, song tôi lại mang Mộ Dung Cửu đi nơi khác, thành ra vô dụng. Rồi chẳng lẽ bỏ không cũng khó, cô cô bèn làm một việc mua tình, cứu tôi thoát nạn.

Đồ Kiêu Kiêu cười hi hi:

- Tiểu quý giảo hoạt quá chừng, ta làm ơn cho, chẳng lẽ chỉ vì mỗi một việc thuận nước xuôi tình, mua lòng người gây thiện cảm ?

Tiểu Linh Ngư chỉ cười, không đáp.

Đồ Kiêu Kiêu tiếp:

- Vừa trông thấy người, ta đã đoán là người sắp giở trò quỷ gì đây, người cùng Hắc Tri Thù đến bảo Mộ Dung Cửu viết phong thư, ta nghe rõ ràng.

Bà lại cười, rồi tiếp luôn:

- Nếu lúc đó, ta không ở ngoài ngậm tiếp trợ các người thì có thể cả hai đã bị anh em Âu Dương Cách phá hỏng âm mưu rồi !

Tuy kinh hãi, Tiểu Linh Ngư vẫn nói cứng:

- Dù họ có biết được âm mưu của tôi, thiết tưởng cũng chẳng quan hệ gì !

Đồ Kiêu Kiêu xì một tiếng:

- Người thật là một kẻ chẳng biết mang ơn ai hết !

Tiểu Linh Ngư chớp mắt:

- Bởi nghe được cuộc đối thoại giữa tôi và Hắc Tri Thù trong lúc bọn tôi bảo Mộ Dung Cửu viết thư, nên cô cô mới đến từ đường này...

Đồ Kiêu Kiêu đáp:

- Ta còn có một lý do khác. Ta đến từ đường để gặp một người.

Tiểu Linh Ngư kêu lên:

- Bạch Khai Tâm ?

Đồ Kiêu Kiêu gật đầu:

- Lúc người vò viên đất bùn trát vào mũi hấn, ta có trông thấy.

Tiểu Linh Ngư nhăn mặt:

- Kỳ quái thật ! Cô cô có mặt trong vùng phụ cận, thế mà tôi chẳng hay biết chi cả !

Đồ Kiều Kiều mỉm cười:

- Đúng ra, với tài năng của người hiện tại, người phải biết điều đó. Chỉ vì Bạch Khai Tâm đưa mặt về phía ta, ta lại nháy mắt ra hiệu, bảo hấn là hét lên làm cho người phân tâm, hà huống lúc đó người đặc ý quá chừng, tự nhiên người còn tưởng gì khác.

Tiểu Linh Ngư cười khổ:

- Xem ra vô luận là trong giờ phút nào, một người không nên đặc ý !

Chàng dừng lại một phút, rồi bật cười vang:

- Chẳng trách vừa rồi Bạch Khai Tâm không hề hỏi tôi lấy thuốc giải độc, thì ra tại cô cô cho hấn biết là viên đất bùn chui vào mũi hấn, chứ chẳng phải độc dược chi cả. Dù vậy, hấn vẫn tức và quyết trả đũa tôi cho hả hận ?

Đồ Kiều Kiều lại cười:

- Dù sao thì mọi việc đều tập hợp lại một cách xảo diệu, giúp người thoát nạn.

Tiểu Linh Ngư chỉnh sắc mặt:

- Xảo diệu phần nào thôi, chứ không hấn hoàn toàn, và việc sau bất quá chỉ là hậu quả cuộc việc trước, nói theo nhà Phật là tiền nhân hậu quả đó, không hơn không kém.

Đồ Kiều Kiều gật đầu:

- Người nói thế cũng được ! Chỉ khổ cho Giang Biệt Hạc !

Tiểu Linh Ngư cười lớn:

- Nếu cần hại người thì nên chọn mẫu người Giang Biệt Hạc mà hại, cái mẫu người đó mới thích thú chứ ! Hại làm chi những kẻ chất phác, thành thật, chẳng những không thú vị gì, mà còn mang tiếng ác, mà ngồi nhà mà cắn móng tay cũng đỡ chán hơn !

Đồ Kiều Kiều trầm ngâm một lúc lâu, rồi gật đầu:

- Người có lý ! Hại người lành, dù sao cũng vừa chán vừa ác. Hại kẻ bại hoại mới thích thú hơn. Đã là một kẻ bại hoại thì phải có cái tâm quỷ quái, hại được ai thì khoan khoái, bị ai hại lại thì âm thầm mà chịu, chẳng dám tuyên bố với bất kỳ ai. Dù có cho ngoại nhân biết, ngoại nhân lại còn khâm phục cái kẻ mưu hại, chớ chẳng ai thù hay hận muốn cho người bại hoại bị hại.

Tiểu Linh Ngư cười hì hì:

- Cho nên, nếu cô cô học theo tôi, thì nên tìm kẻ bại hoại mà hại, đừng động chạm đến người lành. Cô cô sẽ có cái lợi, là không sợ người đời oán ghét đến nỗi phải tìm chốn hoang vu tỵ nạn. Bất quá, cái kẻ bị cô cô hại đó, tìm cách trả thù, song sợ gì việc đó, bởi là cá nhân chống đối cá nhân, chứ đâu có phải là đương đầu với công phần ?

Đồ Kiều Kiều cũng cười như chàng:

- Ta xem, người vượt bậc cao hơn tất cả những người truyền đạt khôn khéo cho người !

Tiểu Linh Ngư lờ đi những lời khen tặng của Đồ Kiều Kiều, cau mày lẩm nhẩm:

- Tôi nghĩ mãi, chẳng hiểu tại sao cô cô lại ly khai Ác Nhân Cốc !

Đồ Kiều Kiều thở dài:

- Trong thiên hạ có biết bao nhiêu sự việc mà con người không hiểu nổi !

Câu đó bà đã nói một lần rồi. Và mỗi lần nói, bà đều buông tiếng thở dài.

Câu đó, có liên quan gì đến bà ?

Tiểu Linh Ngư lách làm lạ, hỏi:

- Có phải là biến cố đã phát sanh tại Ác Nhân Cốc ? Một biến cố bao hàm nội tình mà chẳng một ai suy lường nổi ?

Đồ Kiều Kiều lại thở dài:

- Chứ ai nói với người là không có đâu !

Tiểu Linh Ngư giật mình:

- Một biến cố khiến cô cô phải ly khai sơn cốc, hẳn là cực kỳ quan trọng !

Đồ Kiều Kiều thở dài lượt thứ ba:

- Tự nhiên là quan trọng ! Tối quan trọng !

Tiểu Linh Ngư nóng nảy:

- Mà biến cố như thế nào, cô cô nói gấp đi, cho tôi nghe xem sao !

Đồ Kiều Kiều từ từ tiếp:

- Hẳn người cũng biết là...

Bỗng một tiếng soạt vang lên, một bóng người từ trên tàng cây đáp xuống, tiếng soạt do chân đạp cành, lá khua phát ra.

Bóng đó cao giọng thốt:

- Các người ở đây ! Làm ta tìm mãi, hết sức khổ sở !

Người đó, chính là Hắc Tri Thù.

Tiểu Linh Ngư qua giây phút kinh hãi, bật cười lớn:

- Ta tưởng ai, không ngờ lại là người ! Sao mãi đến bây giờ người mới đến đây ! Người có mục đích cuộc náo nhiệt vừa rồi chẳng ?

Hắc Tri Thù thở ra:

- Ta gặp cảnh cực kỳ nguy hiểm, tưởng đâu phải bỏ mạng, chẳng còn trông thấy các người nữa !

Bộ y phục đen bóng của hắn, giờ đây bùn đất bê bết, tóc lại rối bù, mặt còn vẻ khiếp.

Bất giác chàng kêu lên:

- Làm sao người ra nông nỗi đó ?

Hắc Tri Thù hừ một tiếng đầy hận:

- Thì tại cái phong thơ quý của người, chứ còn làm sao nữa mà hỏi ?

Tiểu Linh Ngư trở mắt:

- Phong thơ đó làm sao ?

Hắc Tri Thù trầm giọng:

- Ta mang phong thơ đến nơi, chẳng thấy một bóng người trong nhà Nam Cung Liễu, ta len lén vào nhà, đặt phong thơ lên mặt bàn...

Hắn chưa dứt câu, Tiểu Linh Ngư chặn lại:

- Tại sao người vào nhà ? Cứ quăng phong thơ vào, lại chẳng được sao ? Liễu đầu của chúng đã bị người làm thịt, người cũng biết là chúng oán hận như thế nào, đáng lẽ người phải dè dặt mới phải chứ ? Cảnh giác của người hẳn đã chết tiêu rồi chắc !

Hắc Tri Thù cười khở:

- Ta nhìn nhận có sơ xuất phần nào ! Đặt phong thơ xong trên mặt bàn, bỗng ta thấy một ngọn roi quét tới, cuốn phong thơ mang đi, ta biết ngay cơn nguy đến rồi, định rút lui gấp, ngờ đâu cửa đóng chặt !

Tiểu Linh Ngư thở dài:

- Họ cố ý bỏ trống gian nhà, dụ người vào rõ ràng ! Chứ nếu không thì làm sao người thung dung bước trong trú sở của những nhân vật như Nam Cung Liễu và Mộ Dung Song ? Chỗ vợ chồng họ ở là hàm rồng, là miệng cọp, chứ nào phải phố phường công cộng, mặc tình cho thiên hạ ngênh ngang xuôi ngược ?

Hắc Tri Thù nổi giận:

- Bình sanh ta không hề thi hành những công tác quý quái như thế đó, thì làm sao ta biết được cái lối Ác Nhân Cốc bày dụ người của bọn chuyên dụng mưu cơ ?

Tiểu Linh Ngư vuốt nhẹ:

- Người nói phải đấy ! Người là kẻ thẳng ruột, trống lòng, không hề chứa chấp những tà vay, người là kẻ thành thật, minh chánh, đại anh hùng, đại hảo hán, cái lỗi về phần ta !

Hắc Tri Thù dịu một chút:

- Tuy vậy, ta cũng quyết tâm phá cửa mà ra, song nghĩ lại, ám khí của họ quá lợi hại, nếu ta làm liều, vị tất tránh khỏi thọ thương với họ ?

Tiểu Linh Ngư thốt:

- Xem xong phong thơ, dĩ nhiên là họ chẳng buông tha người, nhưng bất quá họ giữ người lại đó, để hỏi lai lịch người, hoặc giả bắt buộc người cung khai một vài chi tiết chi đó, chứ nhất định là họ chẳng làm gì có thương tổn đến người.

Hắc Tri Thù tiếp:

- Ta cũng biết vậy, họ chỉ muốn hiểu ta là ai vậy thôi, chứ không có ý sát hại ta. Do đó, để ngăn chặn, ta tháo lui, họ phóng ra một trận mưa ám khí, những ám khí đó tránh chỗ yếu nhược nơi cơ thể của ta, dù có trúng chỗ nào, bất quá ta thọ thương da thịt chứ không đến nỗi mất mạng.

Tiểu Linh Ngư gật đầu:

- Họ có tài phóng ám khí, trên giang hồ còn ai không biết thủ pháp tinh diệu của họ ? Nếu họ quyết giết người, thì dù người có cả trăm mạng sống cũng chẳng thoát lọt màn lưới của họ, nói gì chỉ có một mạng sống.

Hắc Tri Thù lại thở dài:

- Chết thì không chết, nhưng thoát đi lại không thoát được, cái đó mới khổ hơn hết ! Nếu là một mình ta, thì chưa chắc gì ta ra khỏi nhà họ, đến đây để gặp các người !

Tiểu Linh Ngư trở mắt:

- Lạ chưa ? Không lẽ có người xuất hiện bất ngờ, tiếp trợ người ?

Hắc Tri Thù tiếp:

- Lúc nguy cấp nhất, bỗng có người xuất hiện như một bóng ma, phát nhẹ ống tay áo, Cố Nhân Ngọc nổi tiếng là tay quyền thần diệu, truyền nhân của một thế gia, không chịu nổi đạo tự phong của người đó, ngã nhào.

Tiểu Linh Ngư kêu lên:

- Người nào có võ công cao thâm đến thế ?

Hắc Tri Thù lắc đầu:

- Cao thâm không tưởng nổi ! Ta xuôi ngược bao nhiêu năm trên mười ba tỉnh Trung Nguyên, từng gặp lắm tay dữ, song chưa thấy một ai sánh được người đó ! Nằm mộng ta cũng không tưởng là trên đời có kẻ tài giỏi như vậy.

Tiểu Linh Ngư động tâm:

- Một con người được người khâm phục, hẳn phải là phi phàm !

Hắc Tri Thù tiếp:

- Ống tay áo của y phát lên, Cố Nhân Ngọc ngã rồi, bao nhiêu ám khí đều bị quạt ngược trở lại, ám khí bay lộn về còn nhanh và mạnh hơn lúc được phóng đi. Bọn Mộ Dung khiếp quá, mạnh ai nấy tránh né vì sợ bị chính ám khí của họ chạm vào họ. Người đó cấp tốc bế xốc ta lên, phi thân trở ra ngoài.

Y nhếch nụ cười khổ, tiếp luôn:

- Ta bị y kẹp dưới nách, không cửa động được, nhưng trí giác vẫn còn, nhận thấy mỗi cái nháy của y vượt hơn tám chín trượng dài, và chân chỉ chấm phốt trên mặt đất thôi. Ta có cảm tưởng là mình cưỡi mây mà đi.

Tiểu Linh Ngư cười nhẹ:

- Người càng thuật câu chuyện, ta càng thấy như chuyện thần tiên ! Trên đời làm gì có người luyện được thuật khinh công cao thâm như người vừa tả !

Hắc Tri Thù trầm giọng:

- Đừng nói là người nghe ta nói mà không tin, chính ta trông thấy tận mắt mà cũng chẳng tin nữa kia ! Tuy nhiên, người cứ suy nghĩ xem, nếu người đó chẳng có thuật khinh công siêu thượng như vậy, thì làm gì cứu ta thoát khỏi tay bọn Mộ Dung chứ !

Tiểu Linh Ngư thở dài:

- Người nói đúng ! Một người kẹp được người dưới nách, khiến người bất động, thiết tưởng phải có tài nghệ siêu nhiên, mới chế ngự được người !

Dừng lại một chút, chàng hỏi:

- Người đã đoán ra người đó là ai chưa ?

Đồ Kiều Kiều chột hỏi:

- Người đó có hình dáng như thế nào ?

Hắc Tri Thù đáp:

- Không cao, không lớn, song có lực lượng cực kỳ hung mãnh, ta bị kẹp dưới nách, toàn thân tê liệt, khi được buông xuống rồi, lâu lắm mới cử động nổi.

Nghe nói người đó thân vóc không lớn, không cao, Đồ Kiều Kiều thở phào.

Tiểu Linh Ngư hỏi dồn:

- Còn gương mặt ?

Hắc Tri Thù thở ra:

- Làm sao biết được mặt thật của y ? Y mang một chiếc nạ bằng đồng xanh, mặt nạ của quỷ, trong vừa xấu vừa dữ, đôi mắt chùng như có quỷ khí bốc lên rợn người, ta là kẻ can đảm nhất trần đời, trông thấy gương mặt đó, dù biết là mặt nạ, vẫn xuất mồ hôi lạnh.

Y rung người liền, sau khi dứt câu, niêm kinh hiệp hiện rõ nơi ánh mắt.

Tiểu Linh Ngư nổi gia gà.

Đồ Kiêu Kiêu lại hỏi:

- Sau đó, y an bày người như thế nào ?

Hắc Tri Thù thốt:

- Y mang ta đến một tòa núi nhỏ, nhảy lên một tàng cây, đặt ta tại cháng ba cành, toàn thân của ta tê dại, không cử động được, đã mấy lượt, ta định nhúc nhích thử, song cuối cùng vẫn nằm yên, chỉ sợ rơi xuống là tan xương nát thịt.

Tiểu Linh Ngư hỏi:

- Còn y ?

Hắc Tri Thù tiếp:

- Y ngồi trên một cành khác, gần ta, lạnh lùng nhìn ta không nói năng gì, cái cành cây đó rất nhỏ, đặt một đứa bé sơ sinh lên đó nó sẽ oằn xuống ngay, thế mà y ung dung ngồi, thản nhiên như ngồi trên một chiếc ghế bành.

Tiểu Linh Ngư thở dài:

- Đúng là một quái nhân ! Nếu y đừng mang chiếc nạ quỷ đó chúng ta có thể gọi y là kỳ nhân ! Bởi tài nghệ của y cao quá, nên cái tánh phải biến quái dị !

Đồ Kiêu Kiêu tặc lưỡi:

- Hẳn là y chờ người cảm tạ ơn cứu mạng chứ gì ?

Hắc Tri Thù than:

- Thực ra lúc đó ta cũng muốn tạ ơn y lắm, song bình sanh ta không hề được người đời đối xử tốt đẹp, thành ra trong ngôn ngữ của ta thiếu hẳn cái tiếng tạ, ta đã quyết tâm không dùng cái tiếng đó suốt đời, nên vô luận làm sao ta không nói đến nó !

Đồ Kiêu Kiêu mỉm cười:

- Thế là người phải khỏ với y !

Hắc Tri Thù gật đầu:

- Đúng vậy ! Y chờ mãi chẳng nghe ta nói gì, lại điếu vào hai huyết đạo trên mình ta, bỏ ta nằm đó, rồi phất nhẹ ống tay áo, bay vút đi, thoáng mắt đã mất dạng.

Bồng y nhớ đến việc gì, vội trừng mắt nhìn Đồ Kiều Kiều hỏi gấp:

- Mộ Dung cô nương đã khôi phục thần trí rồi ?

Đồ Kiều Kiều bật cười khanh khách:

- Thần trí của ta, đã được khôi phục hay chưa, chính ta cũng chẳng hiểu rõ !

Bồng bà quay mình phóng chân chạy đi.

Hắc Tri Thù kêu lên:

- Khoan đi, Mộ Dung cô nương !

Đồ Kiều Kiều cứ chạy, không quay đầu, không đáp.

Hắc Tri Thù dợm đuổi theo, Tiểu Linh Ngư chụp y giữ lại, cười nhẹ, bảo:

- Để cho nàng chạy đi.

Hắc Tri Thù lẩm nhẩm:

- Nhưng... nàng làm sao... làm sao...

Tiểu Linh Ngư cười hì hì:

- Người khoan nghĩ đến nàng, cứ nói việc ở trên tầng cây cho ta biết đi.

Hắc Tri Thù còn đưa mắt về hướng Đồ Kiều Kiều vừa thoát đi, niêm hoang mang hiện rõ nơi ánh mắt của y.

Lâu lắm, y mới quay mặt nhìn Tiểu Linh Ngư, cuối cùng rồi thuật tiếp:

- Lúc đó, gió từ xa bỗng thổi về, thổi càng lúc càng mạnh, chẳng ba cành của ta không cứng lắm, gió lay động oặc òa oặc oặc, càng phút càng lay động mạnh, tưởng chừng có thể gãy bất cứ phút giây nào ! Mà ta thì đếm những ngón tay cũng chẳng nhích nổi ! Người biết là ta khổ đến bậc nào ! Giả như người ở vào trường hợp của ta, hẳn người cũng lên ruột lên gan qua từng cơn gió !

Tiểu Linh Ngư tặc lưỡi:

- Ác thật ! Đã cứu người thoát chết ở một nơi, rồi đem người đến một nơi khác để cho người kinh khiếp từng giây, từng giây ! Chung quy cái chết vẫn bám sát người như thường. Điều khổ nhất cho một người là biết nguy mà chẳng nhích động được để biểu lộ một phản ứng, dù là một phản ứng vô vọng.

Hắc Tri Thù cảm hận:

- Y cứu ta có khác chi là không cứu ? Ta nằm nơi chẳng ba, vừa sợ vừa giận, ta tức chẳng làm sao túm được y, cắn nát cái đầu của y cho hả ! Nhưng, tức để mà tức, chứ ta làm gì được y ? Võ công của y đến quỷ cũng kinh, thần cũng khiếp, phỏng ta có

làm rung nổi một sợi chân lông của y chẳng ? Mối thù này cầm như mang mãi nơi lòng, đến chết lại mang theo, chứ chẳng làm sao báo phục được !

Tiểu Linh Ngư hỏi:

- Rồi người làm sao xuống đất được ?

Hắc Tri Thù cười khổ:

- Trong khi ta nghĩ cách báo thù thì người đó trở lại. Chừng như y thấu đáo tâm tư của ta, vừa trở lại là cất tiếng hỏi liền: " người đang tìm phương pháp báo thù ?"

Tiểu Linh Ngư mỉm cười:

- Cái tâm của người tưởng làm sao là ta hiểu ngay, miệng người không thốt, ánh mắt của người nói thay lời !

Hắc Tri Thù tiếp:

- Ta bị y lột trâm tâm tưởng, trừng mắt nhìn y, định bụng là thế nào y cũng đập cho ta rơi xuống đất. Tuy rơi xuống là nguy, ta lại thích hơn là nằm tại đó mà lo sợ phạm phùng từng giây, từng giây, ngờ đâu y lại cười rồi thốt: "Ta cứu người thoát chết, người không nghĩ cách báo ơn, lại toan tính báo thù ! Thế là nghĩa làm sao ?"

Tiểu Linh Ngư cười hắc hắc:

- Hỏi nghe hay quá ! Hay vô cùng !

Hắc Tri Thù hừ một tiếng:

- Ta cảm hòng ngay ! Thù muốn báo, mà ơn cũng muốn báo luôn. Khi nào ta chịu mang tiếng là kẻ vong ân bội nghĩa ! Võ công của y quá cao, dĩ nhiên là ta không phương pháp nào báo thù rồi. Còn mang ơn, muốn báo thì phải làm cách nào đây ? Lắm lúc báo ân xem ra còn khó hơn báo thù gấp mấy lần !

Tiểu Linh Ngư cau mày:

- Ta lại sợ y cũng biết luôn tâm tưởng đó của người !

Hắc Tri Thù thở dài:

- Đúng vậy ! Ta chưa kịp mở miệng y lại hỏi: Người không biết phải làm sao để báo ân ? Ta chỉ buông một tiếng hừ. Y tiếp luôn: Người đã mang thơ hộ cho người được, chẳng lẽ người không mang hộ cho ta một phong thơ ? Ta lấy làm lạ, hỏi lại: Mang thơ hộ là báo ân à ? Y gật đầu, rồi trao cho ta một phong thơ. Người có biết phong thơ đó, ta mang đến cho ai chẳng ?

Tiểu Linh Ngư lắc đầu:

- Chịu thôi, ta không tưởng nổi đâu !

Hắc Tri Thù buông gọn:

- Hoa Vô Khuyết !

Tiểu Linh Ngư sáng mắt lên, cười vang:

- Thú vị quá, ta càng nghe người kể, càng thích thú ! Người đó có quan hệ gì với Hoa Vô Khuyết ? Tại sao lại phải liên lạc bằng thơ ? Y có thể trực tiếp tiếp xúc với Hoa Vô Khuyết mà ?

Hắc Tri Thù đáp:

- Biết đâu là y không muốn gặp mặt Hoa Vô Khuyết ?

Tiểu Linh Ngư cãi:

- Đã không muốn gặp mặt Hoa Vô Khuyết, thì với cái thuật khinh công của y, y thừa sức ném phong thơ vào đầu Hoa Vô Khuyết mà hấn chẳng hay biết kịp thời, sao y không tự làm mà lại nhờ người ?

Hắc Tri Thù suy nghĩ một chút, vụt bật cười lớn:

- Cái chuyện hết sức giản dị, thế mà người với một vài câu lại biến nó thành phức tạp ! Bây giờ thì ta biết rõ làm sao rồi ! Phàm kẻ nào chú ý lắng nghe người nói một lúc, kẻ đó chắc chắn là phải hồ đồ ngay ! Ta đây còn hồ đồ, nói chi kẻ khác !

Tiểu Linh Ngư hừ một tiếng:

- Tại người không nghĩ kỹ, chứ việc đó vô cùng phức tạp...

Hắc Tri Thù tiếp:

- Có lẽ là người đó biết ta không có cách gì báo ân nên nghĩ ra việc mang thơ, để cho ta làm hộ.

Tiểu Linh Ngư trầm ngâm một lúc:

- Cũng có thể như vậy. Y là một quái nhân, thì không gì lạ nếu y có những quái niệm, người không muốn nợ ai, y cũng chẳng muốn ai nợ y, cho nên y nghĩ ra một phương pháp giải quyết dứt khoát cái nhùng nhằng giữa song phương.

Hắc Tri Thù gật đầu:

- Mình không muốn nợ ai, thì mình cũng không thích ai nợ mình, mình sẽ được dung dăng ngày tháng, chứ người thử nghĩ, có gì khó bằng khi mình biết có người âm thầm đeo đuổi mình để tìm dịp báo ân. Sống với ám ảnh đó thì còn gì là thú vị ?

Tiểu Linh Ngư mỉm cười:

- Thế là người cũng có cái tánh kỳ quái như người đó !

Rồi chàng hỏi:

- Có lẽ người có xem trộm phong thơ đó chứ ? Y viết gì trong đó ?

Hắc Tri Thù nổi giận:

- Người cho ta là người gì mà đi xem trộm thư của kẻ khác ? Sau khi y giải huyết cho ta rồi, ta lập tức mang thư đi, ta không hề liếc mắt xuống phong thư nơi tay, đừng nói là có bóc phong bì mà xem !

Tiểu Linh Ngư cười nhẹ:

- Người quả là một quân tử ! Tuy vậy, sau khi Hoa Vô Khuyết xem rồi, hắn cũng có nói gì chứ ? Hắn nói như thế nào ? Qua những lời hắn nói, người phải đoán câu chuyện ra sao chứ ?

Hắc Tri Thù đáp:

- Những lời hắn nói, ta nghe kỳ quái quá chừng, do đó ta cấp tốc đi tìm người.

Tiểu Linh Ngư chớp mắt

- Hắn nói những gì ?

Hắc Tri Thù tiếp:

- Hắn nói: Ta với Giang Biệt Hạc tuy là sơ giao, song lại thâm tình, tuy mới gặp nhau trong thời gian ngắn, song xem như có cái nghĩa tương tri từ nhiều năm trước, thì khi nào ta để cho những lời phao vu làm thương tổn đến đoạn giao tình ? Vị tiền bối nào đó quá lo xa thì thôi !

Tiểu Linh Ngư kêu lên:

- Như vậy là phong thư của người đó có liên quan với Giang Biệt Hạc ? Như vậy là y đề cập đến Giang Biệt Hạc với Hoa Vô Khuyết ? Và theo khẩu khí của Hoa Vô Khuyết thì hắn tin tưởng nặng nơi Giang Biệt Hạc là một người tốt !

Hắc Tri Thù gật đầu:

- Hắn là vậy rồi !

Tiểu Linh Ngư cau mày:

- Nhưng quái nhân đó là ai ? Có liên quan gì đến Giang Biệt Hạc ? Tại sao lại biện hộ cho cái lão hồ ly đó ?

Hắc Tri Thù tiếp:

- Ta định hỏi Hoa Vô Khuyết người đó là ai, ta chưa kịp mở miệng, hắn lại hỏi ta trước: Các hạ gặp được vị tiền bối đó đúng là các hạ có phúc hạnh lắm nên cơ duyên may mắn đưa đến cuộc gặp gỡ như vậy. Song, chẳng rõ vị tiền bối đó có hình dáng như thế nào và trên mặt có một chiếc nạ bằng đồng xanh chẳng ?

Tiểu Linh Ngư tặc lưỡi:

- Thế ra, Hoa Vô Khuyết chưa hề biết người đó ?

Hắc Tri Thù lắc đầu:

- Chắc là chưa.

Tiểu Linh Ngư hừ một tiếng:

- Chưa biết người, sao hấn lại nghe lời người ?

Hắc Tri Thù tiếp:

- Thoạt đầu ta cũng lấy làm lạ như người, sau ta lại mới rõ, trước khi Hoa Vô Khuyết rời Di Hoa Cung nhập giới giang hồ, thì Di Hoa Cung Chủ có đính chúc hấn, trên bước đường xuôi ngược trong tương lai khắp mười ba tỉnh Trung Nguyên, bất cứ nơi nào gặp Đồng Tiên sanh, tiên sanh nói gì, phải nghe, tiên sanh bảo gì phải làm, ngoan ngoãn nghe, ngoan ngoãn làm, hấn phải hoàn toàn tín nhiệm vị Đồng tiên sanh đó.

Tiểu Linh Ngư ạ lên một tiếng:

- Quái nhân đó là Đồng tiên sanh ! Cái tên cũng kỳ quái như con người !

Hắc Tri Thù tiếp:

- Di Hoa Cung chủ còn nói: Đồng tiên sanh là một kỳ nhân hi hữu, một đệ nhất kỳ nhân từ ngàn xưa đến ngàn sau, võ công cao tuyệt, cung chủ còn tự nhận mình kém xa Đồng tiên sanh.

Tiểu Linh Ngư giật mình:

- Di Hoa cung chủ là con người cao ngạo cực độ, thế mà cũng tự nhận như vậy được à ? Bà ấy còn biết phục, thì hấn là cái vị Đồng tiên sanh đó phải là một tay ghê gớm !

Hắc Tri Thù thở dài:

- Cho nên ta nghĩ, nếu Đồng tiên sanh ra mặt tiếp trợ Giang Biệt Hạc thì bắt đầu từ giờ phút này, người hãy kể như ta khổ nặng rồi đó, đừng hòng chiến thắng Giang Biệt Hạc nữa mà uổng tâm cơ sinh lực !

Tiểu Linh Ngư cau mày, suy tư một lúc lâu, bỗng cười lớn:

- Ta tin chắc là cỡ người như Đồng tiên sanh tuyệt đối không hề xuất thủ. Bởi nếu y chịu xuất thủ thì chính y đã mang phong thơ đến cho Hoa Vô Khuyết rồi, đâu chờ gì phải nhờ đến người ! Điều đó chứng tỏ y không thích xuất đầu lộ diện !

Hắc Tri Thù trầm giọng:

- Nhưng người đừng quên là Hoa Vô Khuyết phải ngoan ngoãn nghe theo sự chỉ dạy của Đồng tiên sanh, sự tiếp trợ của hấn cũng là một trở ngại lớn lao cho người, người muốn làm gì Giang Biệt Hạc cũng phải đi qua Hoa Vô Khuyết.

Tiểu Linh Ngư cười nhạt:

- Ta không ngán điều đó ! Ta chỉ hơi ngại, ngại sự can thiệp của cái vị Đồng tiên sanh quái dị nào đó thôi !

Hắc Tri Thù nhìn chàng một lúc lâu:

- Thôi, ta đi nhé !

Tiểu Linh Ngư hỏi:

- Người đi đâu ?

Hắc Tri Thù buông nhanh:

- Ân, đã giải quyết xong, đến giai đoạn cừu ?

Tiểu Linh Ngư trở mắt:

- Người định tìm Đồng tiên sanh thanh toán hận cừu ?

Hắc Tri Thù lạnh lùng:

- Không được sao ?

Tiểu Linh Ngư thở ra:

- Võ công của người... Võ công của lão ấy...

Hắc Tri Thù nổi giận:

- Võ công của lão ta cao, rồi ta sợ mà không dám báo thù à ? Phải biết lão Hắc này bình sanh chẳng biết sợ một ai !

Tiểu Linh Ngư hừ nhẹ:

- Song người đánh không thắng ?

Hắc Tri Thù rít lên:

- Đánh không thắng cũng đánh, chết cũng đánh. Ta nhất định sẽ báo hại lão vĩnh viễn không còn một ngày nào yên ổn.

Buông dứt tiếng cuối, y tung mình vút đi.

Tiểu Linh Ngư mỉm cười, nhìn theo y lẩm nhẩm:

- Cái tánh khí của hấn thú vị quá, thú vị hơn phần, nhưng cái đầu của hấn rắn chắc hơn đá ! Tuy nhiên, hấn cũng có phần nào khả ái.

Hiện tại, Tiểu Linh Ngư có ba việc lo nghĩ.

Thứ nhất nơi hạ lạc của Mộ Dung Cửu, nàng không có mặt tại trang viện của họ Đoàn, thì nàng đi đâu ?

Thứ hai, tại Ác Nhân Cốc có biến cố. Cái biến cố đó như thế nào, mà Đồ Kiều Kiều phải cấp tốc ly khai sơn cốc ?

Thứ ba, Đồng tiên sanh là ai ? Lão ta có liên quan gì với Giang Biệt Hạc ? Tại sao lão gieo rắc vào đầu Hoa Vô Khuyết cái nhận định Giang Biệt Hạc là một con người tốt. Lúc đó, trời đã sáng.

Tiểu Linh Ngư vuốt mặt, bỏ những thứ nguy trang, chàng không muốn giữa thanh thiên bạch nhật mang cái lốt Lý Đại Chủ, rồi chàng từ từ bước ra khỏi khu rừng.

Chàng nghe đầu nhức quá, bây giờ chàng thức ngộ là làm một đệ nhất nhân thông minh không phải là hạnh phúc, trái lại vừa khó vừa khổ không tưởng nổi.

Chàng lắc đầu, nhếch nụ cười khổ, thầm nghĩ:

- Làm một thiên hạ đệ nhất thông minh nhân, chẳng khác nào là một thiên hạ đệ nhất ngốc nhân !

Trên con đường cái, khách bộ hành, xa hành, mã hành bắt đầu xuôi ngược.

Nhưng chàng lưu ý, trong năm người, chỉ có một vài từ Đông đến Tây, còn lại phần lớn thì từ Tây đến Đông.

Mà trong số xuôi về Đông, giang hồ bằng hữu chiếm đa số, những người này đều đeo một băng đen nơi cánh tay áo, tuy nhiên người nào cũng lộ vẻ phẫn khởi nơi gương mặt. Họ thì thầm, bàn tán với nhau, bởi cách khác xa, Tiểu Linh Ngư chẳng nghe họ nói gì với nhau.

Tiểu Linh Ngư thấy băng đen nơi tay áo, biết ngay họ là những người đã đến điều tang tại Thiên Hương Đường ngày hôm qua.

Nhưng bây giờ, họ kéo nhau đi đâu ? Tại sao họ cao hứng ? Họ bàn tán gì với nhau ?

Tiểu Linh Ngư đang suy tư tìm hiểu, một cỗ xe trang sức hoa lệ từ xa lướt tới, ngang qua chàng, bỗng dừng lại, người trong xe mở cửa thò đầu ra, gọi:

- Lên xe gấp !

Người trong xe có gương mặt thanh tú, song làn da hơi nhăn nheo. Người đó chẳng ai xa lạ đối với Tiểu Linh Ngư. Chính là Đồ Kiều Kiều.

Không do dự, Tiểu Linh Ngư lên xe liền.

Xe rộng, nệm êm, Tiểu Linh Ngư khoan khoái lạ, nhất là sau một đêm dài lao nhọc.

Chàng cười hì hì, thốt:

- Cô cô quả thật có thần thông quảng đại ! Làm sao mà cô cô có được cỗ xe này ?

Đồ Kiều Kiều không đáp câu hỏi của chàng, hỏi lại chàng:

- Ta chờ người đã lâu, sao mãi đến bây giờ người mới đến ? Người ở trong khu rừng đó làm gì với Hắc Tri Thù ? Hắc nói gì với người ?

Tiểu Linh Ngư mỉm cười:

- Hắc nói về Đồng tiên sanh. Cô cô có nghe cái danh hiệu đó lần nào chưa ?

Đồ Kiều Kiều kêu lên:

- Người cứu Hắc Tri Thù là Đồng tiên sanh ?

Tiểu Linh Ngư trở mắt:

- Cô cô biết lão ta ?

Đồ Kiều Kiều sửng sờ một lúc:

- Không ! Ta không hề nghe ai nói đến danh hiệu đó.

Thấy thần sắc của Đồ Kiều Kiều, Tiểu Linh Ngư biết bà ta có giấu một điều gì.

Bà không muốn nói ra, đừng hòng ai bức bách bà ta nói được !

- o O o -